

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 13 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Obornikach I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Lubbe

Protokolant: Ewa Wysocka

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2019 r. w Obornikach

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w G.

przeciwko Towarzystwo (...)

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.584,34 (tysiąc pięćset osiemdziesiąt cztery 34/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty od dnia 26 maja 2017 roku do dnia zapłaty;
- kosztami procesu obciąża pozwanego, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

SSR Łukasz Lubbe

UZASADNIENIE

Powód, spółka (...) sp. z o.o., wniósł pozew przeciwko Towarzystwu (...), domagając się zasądzenia od pozwanego na swą rzecz kwoty 1.584,34 złotych, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 maja 2017 roku do dnia zapłaty.

Uzasadniając swe stanowisko powód wskazał m.in., że nabył roszczenia o naprawienie szkody od właściciela samochodu marki (...) nr rej. (...), który został uszkodzony przez osobę ubezpieczoną przez pozwanego. Pozwany naprawił szkodę tylko częściowo i do zapłaty pozostaje kwota dochodzona pozwem.

Pozwany od odpowiedzi na pozew wniósł o przekazanie sprawy do sądu gospodarczego, argumentując iż obie strony są przedsiębiorcami, a zatem SR w Obornikach nie jest właściwy rzeczowo. Odnosząc się merytorycznie do żądania pozwu pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany uzasadniając swe stanowisko wskazał m.in., że wypłacił już odszkodowanie w łącznej wysokości 1.778,47 złotych. W ocenie pozwanego wypłacona kwota odszkodowania stanowi należyte naprawienie szkody powstałej w wyniku kolizji. Pozwany argumentował również że dystrybutor części udziela rabatu poszkodowanym na podstawie umowy zawartej z pozwanym i także tę okoliczność należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości odszkodowania.

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2018 roku Sąd m.in. oddalił wniosek o przekazanie sprawy do sądu gospodarczego (k.48).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 kwietnia 2017 roku doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzony został m.in. pojazd marki (...) nr rej. (...) należącego do P. A.. Sprawcą wypadku był właściciel pojazdu, którego z pozwanym łączyła obowiązująca w dniu zdarzenia umowa ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody wywołane ruchem tegoż

pojazdu. W wyniku umowy cesji powód nabył od właściciela pojazdu roszczenie wobec pozwanego o naprawienie szkody wywołanej opisaną wyżej kolizją. Koszt naprawy uszkodzeń powstałych w wyniku kolizji, przy użyciu części oryginalnych, wynosi 3.858,51 złotych natomiast, przy użyciu części zamiennych o certyfikowanej jakości odpowiadające cenom elementom używanym 3.588,60 złotych. Tylko zastosowanie takich części pozwoliłoby na doprowadzenie pojazdu do stanu w jakim się znajdował przed wypadkiem. Poszkodowany naprawił pojazd we własnym zakresie.

Pozwany uznał swą odpowiedzialność za powstałą szkodę. Pozwany wypłacił tytułem naprawienia szkody łącznie kwotę 1.778,47 złotych, odmawiając wypłaty wyższej kwoty.

dowód: kopie dokumentów znajdujących się w aktach szkodowych dołączonych do akt sprawy, zeznania P. A., opinie biegłego P. C.;

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie faktów przyznanych przez strony (art.229 i art.230 k.p.c.), zeznań świadka, opinii biegłego oraz dowodów z dokumentów.

Zeznania świadka należało uznać za wiarygodne, gdyż były spójne, logiczne, uporządkowane oraz korelowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Dowodom z dokumentów Sąd dał wiarę w pełni gdyż zostały sporządzone przez osoby do tego uprawnione, w zakresie swych kompetencji a żadna ze stron nie znalazła podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Za wiarygodną należało uznać opinie (pisemną i ustną) wydaną przez biegłego P. C.. Biegły przeanalizował materiał poglądowy wskazany przez Sąd, a nadto odniósł się do określonej przez Sąd tezy dowodowej udzielając odpowiedzi na objęte nią pytania. Każda z opinii została sporządzona w sposób nie budzący wątpliwości co do jej fachowości i rzetelności. Ani sposób gromadzenia materiału dla wydania każdej z opinii, ani też wysnute przez biegłego wnioski nie budzą wątpliwości z punktu widzenia logiki, czy zasad doświadczenia życiowego. W tej sytuacji, mając jednocześnie na uwadze, że żadna ze stron nie kwestionowała ostatecznie wyrażonego stanowiska przez biegłego w ustnej opinii na rozprawie, ani nie zgłosiła zastrzeżeń czy dodatkowych wniosków dowodowych, ostateczne stanowisko biegłego należało uznać za przydatne dla ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie należy wskazać, że sprawa niniejsza nie ma charakteru sprawy gospodarczej. Źródłem zobowiązania pozwanego jest delikt i umowa ubezpieczenia OC jaką pozwany zawarł z sprawcą deliktu. Z kolei źródłem uprawnienia powoda jest umowa cesji zawarta z pokrzywdzonym. Brak podstaw by przyjmować że sprawy o roszczenia z deliktu stanowią sprawy gospodarcze.

Przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę (art. 805§1 k.c.). Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art.822§1 k.c.). Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego wyznaczona jest – zarówno co, do zasady jak i granic – odpowiedzialnością tego posiadacza lub kierowcy (por. uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003, III CZP 32/03, LEX nr 78592).

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej deliktowej są: szkoda, wystąpienie faktu, za który ustawa czyni odpowiedzialnym określony podmiot, czyli czynu niedozwolonego oraz związek przyczynowy między czynem niedozwolonym, a szkodą w tej postaci, że szkoda jest jego zwykłym następstwem.

Powyższe wprost przekłada się na niniejszą sprawę.

Mając na uwadze stanowiska stron należy uznać iż bezspornym było iż pozwany co do zasady ponosi odpowiedzialność za uszkodzenie należącego do poprzednika prawnego powoda pojazdu marki (...) w wypadku opisanym w pozwie.

Brak podstaw by ustalić że pozwany umożliwił zakup tańszych części zamiennych, czy też wykonanie tańszych prac lakierniczych. Przeciwnie, z uznanych za wiarygodne zeznań P. A. wynika że taka oferta nie została złożona. Jednocześnie podkreślić trzeba że dla ustalenia wysokości szkody pokrzywdzonego nie ma znaczenia ani fakt że naprawa uszkodzeń została wykonana, ani fakt że naprawę tę wykonał pokrzywdzony we własnym zakresie (por. orzeczenie SN z 20 lutego 2019 roku sygn. akt III CZP 91/18).

W konsekwencji, mając na uwadze zgromadzone dowody, w szczególności zeznania pokrzywdzonego oraz wiarygodne i niekwestionowane ostatecznie przez strony opinie biegłego, przyjąć trzeba że faktyczny koszt naprawy uszkodzeń, a więc wysokość szkody wynosi nie mniej niż 3.362,81 złotych.

Uwzględniając wypłaconą przez pozwanego kwotę przed procesem tj. 1.778,47 złotych oraz art.321 k.p.c., żądanie główne w tej części w jakiej dotyczyło kwoty koniecznej do przywrócenia auta do stanu sprzed wypadku, należało uznać za uzasadnione. Biorąc pod uwagę datę zgłoszenia szkody, art.481 k.c. i art.14 ust.1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. 2013 poz. 392 z późn. zm.), uznać należało że zgłoszone roszczenie odsetkowe co do należnej kwoty świadczenia głównego także jest uzasadnione.

Połączenie powyższego skutkować musiało orzeczeniem jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98 i 108 k.p.c. Mając na uwadze żądania pozwu oraz rozstrzygnięcie Sądu uznać należy że powód „wygrał” niniejszy proces, zatem to pozwanego należało obciążyć kosztami procesu, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu. Skutkowało to orzeczeniem jak w punkcie 3 wyroku.

SSR Łukasz Lubbe